

Com va decidir dedicar-se al món de la fotografia?

—Arran d'unes exposicions fotogràfiques d'Ed van der Elsken que vaig veure a Amsterdam i que em van impactar molt. Vaig pensar que era un estil de vida que a mi em funcionaria bé; viatjar i fer fotografies. Així doncs, vaig fer uns cursets de fotografia de tres mesos de durada a Amsterdam. I a partir d'aquí, vaig començar a fer fotografia al carrer i a viatjar.

—Dels diversos premis que li han atorgat, quin ha estat més important per al seu creixement professional?

—Des del punt de vista professional, la beca de fotografia humanística que vaig rebre el 2005 de la Fundació W. Eugene Smith -Smith, que va treballar a l'agència Magnum i a la revista *Life*, és considerat un dels mestres del reportatge fotogràfic— és el màxim que es pot aconseguir en fotografia documental. Però, emocionalment, em va impactar molt més el World Press Photo Master Class. Jo estava començant i em van triar entre els dotze fotògrafs joves que cada any seleccionen per fer aquest curs. Va ser decisiu perquè jo en aquell moment no m'estava guanyant la vida com a fotògraf i vaig sortir d'allà amb molta més informació sobre la manera com funcionava el món de la fotografia.

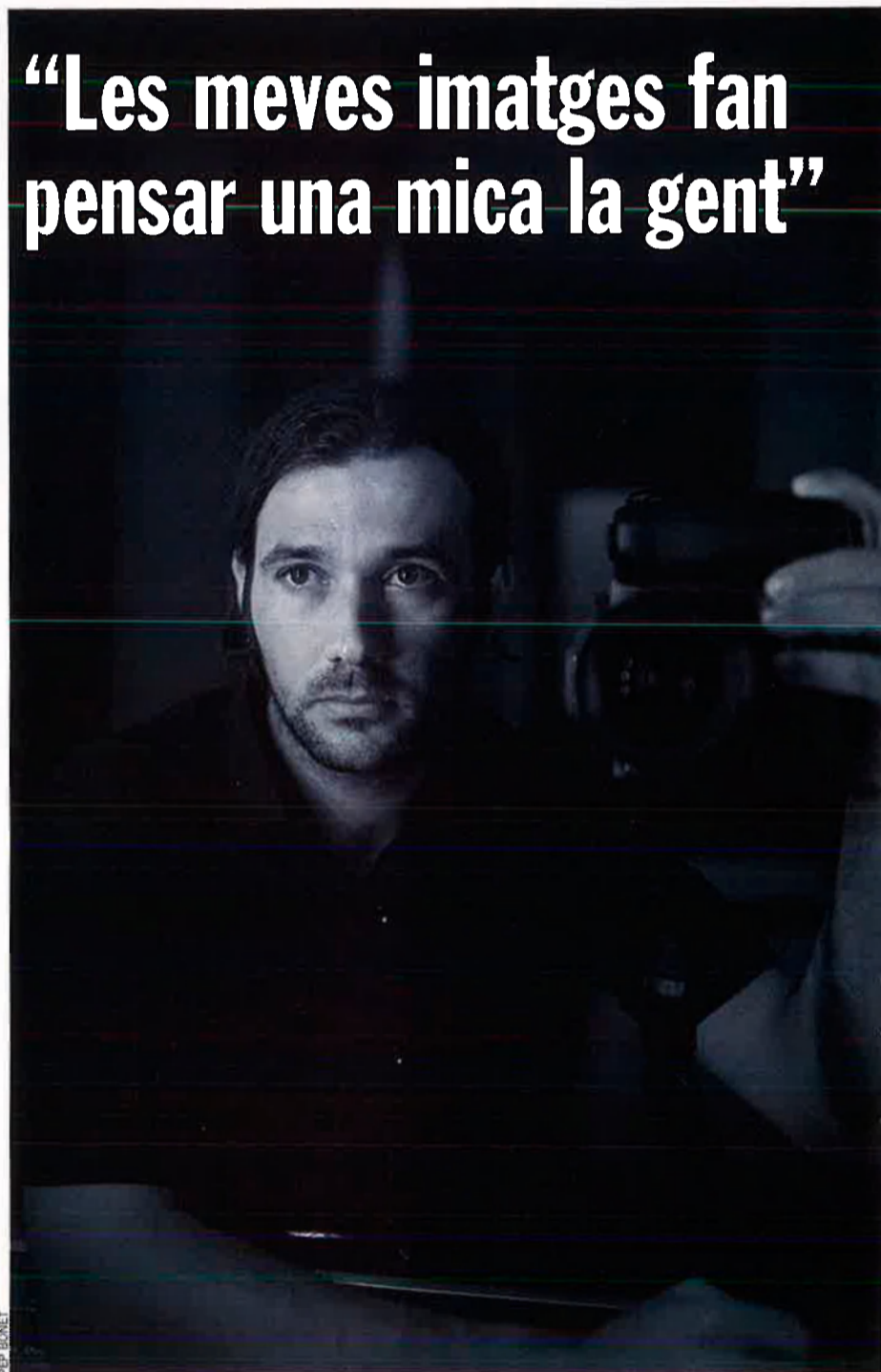
—A més, aquest màster li va donar la possibilitat de treballar amb Metges Sense Fronteres...

—Una vegada vaig tenir el meu projecte personal sobre la postguerra a Sierra Leone que vaig fer a World Press, vaig presentar les fotografies a MSF Holanda i me'n van comprar algunes. Després em van enviar a Zàmbia a fotografiar els malalts de sida que seguïen els tractaments antiretrovirals que els proporcionava l'organització. Això va ser el principi d'un projecte de col·laboració amb MSF més ampli, amb el qual vam recórrer cinc països diferents —a més de Zàmbia, la República Democràtica del Congo, Kenya, Angola i Sud-àfrica. Aquestes imatges formen part de "Positiv+", part del qual exposem ara a València.

—És molt agosarat dir que treballar per a una organització com MSF obre portes al terreny?

Pep Bonet (Colònia de Sant Jordi, Mallorca, 1974) és fotògraf. Treballa fonamentalment a l'Àfrica col·laborant amb l'ONG Metges Sense Fronteres (MSF). Actualment exposa a València dos dels seus treballs: "Positiv+", a l'Hemisfèric de la Ciutat de les Ciències fins al 4 d'octubre, i "Faith in Chaos", a la FNAC fins al 5 d'octubre.

"Les meves imatges fan pensar una mica la gent"

—N'obre i en tanca. Obre moltes portes en temes de logística i en accés ràpid, quasi immediat als llocs. Però, d'altra banda, si treballes en zones en conflicte, com que ells són els responsables de la teva seguretat, de vegades no volen prendre riscos; no és el mateix que ser *free-lance*, tot i que té altres avantatges. Jo continuo treballant amb ells perquè és un equilibri molt bo. I, a més, amb Metges Sense Fronteres he après molt a moure'm pel terreny, per l'Àfrica sobretot.

—Treballa fonamentalment a l'Àfrica. Per què aquesta zona del Planeta i no cap altra?

—És un projecte personal d'uns deu anys que intenta donar una visió una mica global dels problemes que hi ha ara a l'Àfrica: guerres, postguerres, sida, manca d'aigua... És un projecte molt llarg separat en diferents projectes més petits que poden mostrar-se individualment.

—Què li fa acceptar un projecte i rebutjar-ne un altre? Com selecciona vostè els temes que vol fotografiar, els espais i els protagonistes?

—Faig el que m'agrada, sempre que estigui dins del marge de les coses que jo faig. Jo no faig publicitat, per exemple. Sempre he volgut fer ús de les imatges per presentar històries dins d'un context determinat, i potser per això sempre m'han qualificat de fotoperiodista, encara que jo em defineixo més com a fotògraf. El periodisme no m'ha interessat mai.

—En les seues fotografies, la mirada dels qui hi apareixen esdevé protagonista. Amb quines actituds s'ha trobat davant la càmera?

—La gent de l'Àfrica està absolutament disposada a deixar que els facis fotografies. Perquè ells saben que tenen un problema i creuen que la fotografia és un mitjà que pot fer conèixer i canviar la situació. De fet, hi ha coses que canvien, però a una escala molt petita, malauradament.

—Pel seu treball, ha estat testimoni de situacions molt dures que no

tothom coneix. Com fa per mantenir-se'n al marge emocionalment?

—Jo no intento amagar els meus sentiments. Hi ha dies en què et trobes millor i n'hi ha de pitjors. De tota manera, la gent té la idea que tot és molt negatiu i complicat. I no és així; estem acostumats a aquest tipus de feina. Jo aprenc molt amb aquestes històries, més enllà de l'àmbit professional, també perquè m'atreuen personalment.

“Treballar amb MSF obre i tanca portes: amb ells tinc el suport logístic, però no puc prendre segons quins riscos”

—La seua obra ha estat exposada gairebé per tot el món, creu que veure imatges com les seues fa canviar alguna cosa a les consciències occidentals?

—Sí, sempre que la gent estigui disposada a veure, és clar. Hi ha molta gent a qui directament no els interessen aquestes històries. Per això penso que és molt important on s'instal·la l'exposició. Per exemple, l'any passat, a Bèlgica, pel Dia Mundial de la sida: vam portar “Positiv+” al mig d'un parc, i la gent anava passejant amb els seus fills o fent esport i es trobava amb imatges gegants sobre la sida. Aquesta és una exposició per fer pensar una miqueta la gent, amb un punt de vista molt concret i subjectiu, és cert, però que pot acostar la gent a una realitat que normalment li queda molt lluny. Es tracta que la gent d'ací vegi els problemes que hi ha a l'Àfrica perquè tingui una mínima opinió formada de la situació d'allà.

—A la nota de l'exposició “Faith in Chaos” vostè es pregunta en què es basa la fe dels supervivents a la guerra de Sierra Leone. Tot seguit, vostè mateix es contesta: “Per saber-ho, és necessari passar un temps allà.” Ara que hi ha estat, ja sap en què fonamenta la fe, aquesta gent?

—La fe és la seva darrera i única opció de supervivència. La fe és allò que no poden perdre. A Sierra Leone el que passa és que la gent està molt cansada de la situació. Les Nacions Unides han portat una pau teòrica allà. Però el que vull documentar amb les meves imatges és que la postguerra és molt dura, que no està tot fet, que l'economia no està gens recuperada, que a la gent afectada directament per la guerra no li han aportat cap solució.

Sierra Leone és un país molt corrupte on ara mateix es veuen molts Mercedes i molts tot terrenys, i això demostra que les classes socials s'estan allunyant molt més entre si. És símptoma que els diners no s'han canalitzat bé.

—Les seues fotografies de Sierra Leone són, per tant, una mena de denúncia sobre la difícil reconstrucció d'un país. I amb les imatges de “Positiv+”, quin missatge vol transmetre?

—Enfront de la política dominant i enfront de les companyies farmacèutiques, la gent hauria ser més forta. Els tractaments genèrics per combatre la sida són molts accessibles i barats —uns 200 dòlars l'any—. Però així i tot el 90% de la gent que els necessita no els té encara. Només amb això la gent podria continuar endavant. El problema és que la gent no ho sap, o no li interessa saber-ho, que sense aquestes medecines hi ha molta gent que s'està morint.

—Continueu, doncs, fent projectes en aquesta línia?

—Sí, continuo treballant amb les imatges de la postguerra de Sierra Leone, amb el suport de la beca W. Eugene Smith. Amb el treball sobre la sida de MSF he estat un altre cop a Sud-àfrica, i després a Moçambic. Ara, de fet, me'n vaig a l'Índia, on començarem a fotografiar els projectes de “Positiv+” al continent asiàtic.

Laura López

“El meu projecte intenta donar una visió global i subjectiva dels problemes reals que hi ha ara a l'Àfrica”